

Arrest

nr. 292 215 van 20 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten S. SAROLEA en F. FLANDRE
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 287 257 van 5 april 2023 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 11 april 2023.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 februari 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en verzoekt op 28 februari 2023 om internationale bescherming.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 1 december 2022 in Kroatië een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

1.3. Op 3 maart 2023 wordt de verzoekende partij gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 3 maart 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische overheden.

1.5. Op 17 maart 2023 stemmen de Kroatische overheden in met voormeld verzoek op grond van artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening. Zij voegen hierbij een brief met individuele garanties voor de verzoekende partij.

1.6. Op 23 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H.B. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi verklaart te zijn, diende op 28.02.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege onregelmatige binnenkomst via Kroatië op 02.12.2022 en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op diezelfde dag en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Zwitserland op 13.12.2022.

De betrokkene werd gehoord op 03.03.2023. Hij stelt dat hij gehuwd is en dat zijn echtgenote en hun 2 kinderen in Burundi verblijven. Hij maakt geen melding van familie in België maar wel verwanten – een oom en neef langs vaderzijde- in Frankrijk.

De betrokkene verklaart dat hij op 05.08.2022 via Ethiopië en Turkije van Burundi naar Servië vloog. Na een verblijf van een maand in Servië reisde de betrokkene door naar Bosnië-Herzegovina. Drie maanden later kwam de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnen via Kroatië. Hij stelt daarbij zijn vingerafdrukken werden genomen en na een verblijf van 2 dagen op een commissariaat door de politie werd overgebracht naar een station. Twee dagen later verliet de betrokkene Kroatië en trok via Slovenië en Italië naar Zwitserland waar hij internationale bescherming vroeg. De betrokkene stelt dat zijn verzoek werd afgewezen in eerste instantie en in beroep vanwege ‘vingerafdrukken in Kroatië’. Na een verblijf van 2 maanden kwam de betrokkene naar België.

Op 03.03.2023 werden de Kroatische en Zwitserse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

De Zwitserse instanties wezen ons verzoek op 07.03.2023 af. Zwitserland verkreeg op 18.01.2023 een akkoord voor de terugname van de betrokkene van Kroatië.

Op 17.03.2023 stemden de Kroatische instanties in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

(...)

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België verzoeken om internationale bescherming indiende in Kroatië en in Zwitserland. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet blijkens zijn verklaringen het grondgebied van de lidstaten niet.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Kroatië. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Zwitserland deelde mee dat Kroatië op 18.01.2023 instemde met een Zwitsers terugnameverzoek.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, zal verder zetten en afronden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat allé staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke

lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EH RM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

(...)

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij bij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij de intentie van meet af aan had en omdat België de mensenrechten respecteert. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij in Kroatië slecht werd behandeld.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grand is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De Kroatische instanties stemden op 17.03.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 ; "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is".

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvangen.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database -Country Report : Croatia - 2021 update", laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 52). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen

en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions", pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

De betrokkene maakt gewag van een verblijf van 2 dagen in een Kroatisch politiecommissariaat. Hij werd naar eigen zeggen daarna door de politie naar een station gebracht.

Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel.

Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 84).

De betrokkene stelt dat hij in Kroatië slecht werd behandeld. Hij verklaart dat hij door de Kroatische grenspolitie 5 keer werd teruggestuurd naar Bosnië-Herzegovina, 5 uur in de regen diende te staan, naakt werd gefouilleerd niet werd bijgestaan door een tolk.

We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

We merken verder op dat Kroatië een procedure kent die het mogelijk maakt geweld door de politie aan te klagen (cfr. <https://gov.hr/en/how-to-complain-a-officer/1238>).

Tenslotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal niet anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 17.03.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd waarin ze uitdrukkelijke garanties geven wat betreft de toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid,

effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een procès ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest élémentaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93). Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Tijdens het interview, dat plaatsvond op 03.03.2023, maakte de betrokkene melding van gezondheidsproblemen.

Hij voert geen elementen aan die aantonen dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of spéciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen en dat de vermelde zorg niet in Kroatië, maar enkel in België kan worden verstrekt.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17/(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat bestaat uit vijf onderdelen, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 4 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 17, 18 en 20 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na het weergeven van de door haar geschonden geachte bepalingen en het geven van een korte theoretische toelichting bij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel ontwikkelt de verzoekende partij het middel als volgt:

"2.1. EERSTE ONDERDEEL

De bestreden beslissing is rechtens slecht gemotiveerd en berust op een onjuiste of althans tegenstrijdige rechtsgrondslag, aangezien zij is gebaseerd op artikel 20, §5 van de Dublin III-Verordening, terwijl het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten is gebaseerd op artikel 18, §1, b), hetgeen onverenigbare bepalingen zijn.

Artikel 18, §1, b), bepaalt dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is een asielzoeker terug te nemen van wie het verzoek in behandeling is (d.w.z. in die lidstaat) en die een verzoek heeft ingediend bij een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel op het grondgebied van een andere lidstaat bevindt.

Artikel 20, §5, bepaalt dat het verzoek niet in behandeling is maar dat de procedure voor het aanwijzen van de bevoegde lidstaat nog loopt: de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming voor het eerst is ingediend, is verplicht een verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat bevindt of die daar een verzoek om internationale bescherming indient nadat hij zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek heeft ingetrokken, terug te nemen tijdens de procedure voor het aanwijzen van de bevoegde lidstaat.

Ofwel is Kroatië de verantwoordelijke staat, ofwel wil Kroatië nog bepalen welke staat verantwoordelijk is, maar dit zijn duidelijk fundamenteel verschillende rechtsgrondslagen en procedurele fasen.

Bovendien moet bij toepassing van artikel 20, §5, worden aangetoond dat het asielverzoek in Kroatië door verzoeker is ingetrokken. Dit bewijs blijkt echter niet uit zijn administratieve dossier, noch uit het bestreden beslissing.

Het administratieve dossier dat aan verzoekers raadsman is toegezonden, bevat deze beslissing tot aanvaarding van de Kroatische autoriteiten immers niet, ondanks een specifiek verzoek daartoe (stuk 5): (...)

Er kan niet van worden uitgegaan dat verzoekers asielverzoek impliciet is ingetrokken, louter omdat hij het Kroatische grondgebied heeft verlaten. Een dergelijke uitlegging zou ertoe strekken de toepassing van de Dublin III-Verordening "nietig" te maken, hetgeen niet mogelijk is.

De bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.

2.2. TWEDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing is onwettig omdat artikel 20,§5 van de Dublin III-Verordening niet op het betrokken geval kan worden toegepast en de motivering van de beslissing onvoldoende is om deze toepassing te rechtvaardigen.

De motivering van de bestreden beslissing maakt onvoldoende duidelijk waarom artikel 20,§5 van de Dublin III-Verordening van toepassing is (namelijk een vaststellingsprocedure na intrekking van het eerste asielverzoek), met name gelet op het feit dat België een terugnameverzoek heeft ingediend op basis van artikel 18,§1,b) van de Verordening (dat betrekking heeft op een asielverzoek dat wordt behandeld in de eerste lidstaat waar de asielzoeker is aangekomen).

Verwerende partij legt onvoldoende uit waarom Kroatië moet bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor verzoekers asielaanvraag.

Hoewel uit de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, is dit verzoek immers ingediend nadat zijn vingerafdrukken zijn genomen en na het asielverzoek dat hij in Kroatië heeft ingediend.

In elk geval hebben de Zwitserse autoriteiten reeds geconcludeerd dat zij niet verantwoordelijk zijn om verzoekers asielaanvraag te onderzoeken, aangezien zij de Kroatische autoriteiten hebben verzocht de betrokkene terug te nemen op grond van artikel 18, §1, b) van de Dublin III-Verordening.

Bovendien is er naast België en Zwitserland geen enkel ander land betrokken waardoor Kroatië zou moeten bepalen welk land verantwoordelijk is voor het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Waarom zou Kroatië de verantwoordelijke lidstaat moeten aanwijzen als alleen België en Zwitserland betrokken zijn bij het asielverzoek van de asielzoeker en hun verantwoordelijkheid al is afgewezen? Dit is des te moeilijker uit te leggen daar België de verantwoordelijke lidstaat reeds heeft bepaald door een terugnameverzoek op grond van artikel 18, §1, b), in te dienen (aangezien Kroatië verantwoordelijk is voor de terugname van verzoeker).

De bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.

2.3. DERDE ONDERDEEL

Schending van de artikelen 3 van de Dublin III-Verordening, artikel 51/5, §4 VW en haar motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 VW), daar verwerende partij een "bevel om het grondgebied te verlaten" aan verzoeker betekent, zonder in de motivering een passende rechtsgrondslag te vermelden, zonder dat de bovenvermelde artikelen van de Dublin III-Verordening dit toestaan en zonder dat artikel 51/5, § 4 VW een geldige rechtsgrondslag kan vormen voor het aannemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien is de bestreden beslissing een zogenaamde bevel om het grondgebied te verlaten maar daarin staat ook dat "betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties".

Dit is tegenstrijdig of ten minste verwarrend en onduidelijk: ofwel gaat het om een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals uit de titel van de beslissing blijkt, en dan moet worden geconcludeerd dat het niet op een geldige rechtsgrondslag berust, ofwel gaat het om een beslissing tot terugleiding van verzoeker, maar de motivering lijkt onvoldoende en de titel is onjuist (zie infra).

Derhalve is het middel gegrond en moet het bestreden beslissing nietig worden verklaard.

2.4. VIERDE ONDERDEEL

Indien artikel 51/5 de geldige rechtsgrondslag is voor het thans bestreden "beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten", heeft verwerende deze bepaling, in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 VW niet nageleefd, aangezien de motivering van het bestreden beslissing ontoereikend is en niet voldoet aan de vereisten van artikel 51/5.

Ten eerste bepaalt artikel 51/5, §4, dat:

"(...)" (onze onderstreping)

De thans bestreden beslissing bevat echter geen termijn waarbinnen verzoeker zich aan de Kroatische autoriteiten moet overgeven:

(...)

Artikel 51/5, §4, voorziet echter in de mogelijkheid van onmiddellijke overlevering om een daadwerkelijke overdracht te waarborgen indien zulks noodzakelijk wordt geacht. Indien verwerende van deze mogelijkheid gebruik maakt, moet zij vermelden dat de overdracht onverwijld zal plaatsvinden, en vooral de redenen waarom zij dit nodig acht.

Dit is niet het geval in de thans bestreden beslissing, die geen enkele motivering ter zake bevat.

Door geen specifieke termijn aan te geven en de noodzaak van een onmiddellijke overdracht niet te rechtvaardigen, heeft verwerende partij artikel 51/5 en haar motiveringsplicht geschonden.

Het bestreden beslissing is derhalve onwettig.

2.5. VIJFDE ONDERDEEL

Verwerende partij heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt en de bestreden beslissing is ontoereikend gemotiveerd en ongrondig, en schenden, alsmede de artikelen 3 EVRM, 1-4, en 52 van

het Europees Handvest, alleen en in combinatie met de artikelen 3, §2, 17,§1 en 18, §1, b) van de Dublin III-verordening, en 74/13 VW, en haar motiveringsplicht omdat de relevante elementen met betrekking tot het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in Kroatië niet naar behoren zijn onderzocht.

Alvorens de bestreden beslissing te nemen, had verwerende partij het risico van schending van verzoekers rechten, met name van artikel 3 EVRM en de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest, zorgvuldig moeten analyseren – quod non in casu.

2.5.1. Algemene situatie van asielzoekers en opvangvoorzieningen in Kroatië

De algemene informatie bevestigt dat Kroatië niet in staat is asielzoekers in menswaardige omstandigheden op te vangen.

De situatie van asielzoekers en de omstandigheden in de centra in Kroatië zijn zeer ondoorzichtig.

Amnesty meldt het volgende: « (...) »¹

(Vrije vertaling : (...))

Wat het verlenen van asiel betreft, is het percentage besluiten tot verlening van internationale bescherming bijzonder laag, hetgeen op zijn minst twijfelachtig is:

« (...) »².

(Vrije vertaling : (...))

Bovendien worden veel migranten illegaal teruggestuurd naar grenslanden in erbarmelijke omstandigheden. OHCHR rapporteert:

« (...) »³

(Vrije vertaling : (...))

Zo :

« (...) »⁴

(Vrije vertaling : (...))

In een recent rapport van Amnesty International wordt melding gemaakt van systematische, onwettige en vaak gewelddadige gedwongen terugkeer en massadeportatie van duizenden asielzoekers naar smerige en onveilige vluchtelingenkampen in Bosnië en Herzegovina⁵:

"(...)

(Vrije vertaling: "(...)")

Deze praktijken worden bevestigd door de laatste AIDA-rapport :

« (...) »⁶

(Vrije vertaling: "(...)").

Teruggestuurd naar Bosnië lopen asielzoekers het risico van verdere illegale terugkeer:

« (...) »⁷

(Vrije vertaling: "(...)").

De verwijdering naar Kroatië stelt verzoeker bloot aan een reëel risico van onmenselijke en vernederende behandeling en miskenning van zijn asielrecht.

Schendingen van de rechten aan de grens kunnen niet los worden gezien van de situatie in het land zelf. Het is juist door het systematische gebruik van kracht die, gezien het bewijsmateriaal, niet kan worden beschouwd als een individuele fout, maar als een overtreding die op zijn minst getolereerd, zo niet gewenst of bevolen door de staat, dat niet kan worden aangenomen dat diezelfde staat rechtmatig handelt.

Niettemin is verwerende partij van mening dat:

"(...)" (bestreden beslissing, pg. 3)

Uit de algemene informatie blijkt echter het tegenovergestelde. In september 2022 riep OSAR de autoriteiten op om af te zien van overdrachten naar Kroatië⁸:

"(...) »

(Vrije vertaling: "(...)")

De "Right to Remain"-collectieven in Franstalig Zwitserland hebben hetzelfde verzoek ingediend.

Er blijkt ook uit de algemene informatie dat het controlmechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie is onafhankelijk noch doeltreffend, en kan zonder aanzienlijke verbeteringen niet dienen als een geloofwaardige waarborg.¹⁰

2.5.2. Geen medische hulp in Kroatië

Tijdens het interview, dat plaatsvond op 03 maart 2023, maakte verzoeker melding van gezondheidsproblemen (Verklaring betreffende procedure, pg. 13):

(...)

Verwerende is van mening dat deze elementen geen risico van fysieke achteruitgang inhouden en slechts aangeven dat in Kroatië medische zorg beschikbaar is. Deze motivering is onvoldoende en houdt geen rekening met algemene informatie over de gezondheidszorg in Kroatië.

Uit de algemene informatie blijkt echter dat verzoeker geen toegang zal krijgen tot een medische vervolg¹¹:

"(...)"

(Vrije vertaling: "...")

Voorts worden door het gebrek aan maatregelen van de Kroatische autoriteiten veel medische diensten door NGO's verleend als aanvulling, maar deze zijn niettemin ontoereikend (onze onderstreping)¹²:

"(...)"

(Vrije vertaling: "...")

Door geen rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand heeft verwerende partij artikel 74/13 VW en haar motiveringsplicht geschonden.

2.5.3. Individuele situatie van verzoeker

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Belgische autoriteiten op 17 maart 2023 uitdrukkelijke garanties van de Kroatische autoriteiten betreffende verzoeker hebben ontvangen:

(...)

Deze garanties zijn echter niet aanwezig in het administratieve dossier dat aan verzoekers raadsman is overgelegd. Het is dus aan verwerende om het bestaan van deze waarborgen aan te tonen.

Verwerende partij beroept zich op deze zogenaamde garanties van de Kroatische autoriteiten om te rechtvaardigen dat verzoeker daar niet aan onmenselijke en vernederende behandelingen zal worden onderworpen. Verzoekers korte ervaring in Kroatië is echter voldoende bewijs dat deze garanties niet bestaan.

Verzoeker heeft vijf keer geprobeerd het Kroatische grondgebied te betreden, maar werd telkens door Kroatische politieagenten tegengehouden, geslagen en teruggestuurd naar de bossen in Bosnië. Op 1 december 2022 kwam verzoeker Kroatië binnen, waar hij door politieagenten werd gearresteerd en twee dagen op het politiebureau werd vastgehouden. Hij werd onder slechte omstandigheden behandeld: hij werd geslagen, naakt gefouilleerd, kreeg geen uitleg over zijn asielprocedure en kreeg geen tolk (Verklaring betreffende procedure, pg. 13):

(...)

Het relaas van verzoeker bevestigt niet alleen de algemene informatie over de situatie van asielverzoekers in Kroatië, maar toont ook duidelijk aan dat de vermeende garanties die de Kroatische autoriteiten aan verwerende partij hebben gegeven niet echt en serieus kunnen worden beschouwd.

Onlangs is een Russisch staatsburger die in België aan een Dublin-procedure was onderworpen, door de Belgische autoriteiten teruggestuurd naar Kroatië. Bij aankomst in Kroatië werd hij enkele uren vastgehouden en door de Kroatische autoriteiten onder druk gezet om een document voor vrijwillige terugkeer naar Rusland te ondertekenen. Hij verzette zich tegen deze druk en bleef weigeren het document te ondertekenen. Hij werd bedreigd met onmiddellijke uitzetting naar zijn land van herkomst.

Ook hij had echter garanties gekregen van de Kroatische autoriteiten. Ter ondersteuning van het onderhavige verzoekschrift legt verzoeker de geanonimiseerde e-mail voor die de Belgische maatschappelijk werker van de betrokken Russische onderdaan op 1 maart 2023 aan zijn raadsman heeft gezonden, alsmede een kopie van het document in het Russisch met een officiële vertaling in het Frans (stuk 4).

Een dergelijke praktijk is niet geruststellend en bewijst dat de "garanties" die de Kroatische autoriteiten automatisch en stereotiep geven in de dossiers van de "Dubliners" in feite slechts een façade zijn.

2.5.4. Conclusie: risico van onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Kroatië voor verzoeker

Gelet op het voorgaande blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Kroatië een onmenselijke en vernederende behandeling riskeert, hetgeen een schending van de artikelen 3 EVRM en 1 tot en met 4 van het Handvest zou betekenen.

Talrijke nationale en internationale rechtbanken hebben zich in die zin uitgesproken¹³:

« (...) »

(Vrije vertaling: "...")

Het arrest M.H. tegen Kroatië van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 18 november 2021 bevestigt dus de berichten over wijdverbreide gedwongen verhuizingen en geweld door de Kroatische grenspolitie.

De praktijk van sommige Europese staten om de Dublin III-verordening toe te passen en internationale beschermingszoekers naar Kroatië terug te sturen, weerspiegelt dan ook de ernstige bezorgdheid over deze situatie:

« (...) »¹⁴

(Vrije vertaling: "...").

Ten slotte heeft Uw Raad onlangs de opschorting gelast van beslissingen tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten naar Kroatië, op grond dat een overdracht naar dit land een prima facie schending van artikel 3 EVRM zou inhouden (RVV, arresten nrs. 280 105 en 280 106 van 14 november 2022) :

(...)

Een terugkeer in deze omstandigheden is ontegenzeggelijk een schending van artikel 3 EVRM en de situatie is door verweerder niet adequaat aangepakt. De motivering van de bestreden beslissing op dit punt is ontoereikend in het licht van de motiveringsplicht van verweerder. Derhalve moeten de bestreden besluiten nietig worden verklaard."

3.2. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij na overdracht in Kroatië reeds een eerste interview heeft gehad, dat het probleem is dat dit geschiedde zonder bijstand, dat zij niet kan bevestigen of het interview betrekking had op een eerste asielaanvraag of een Dublinprocedure of iets anders.

3.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 1, 2, 3 en 52 van het Handvest en *"het recht op een eerlijke administratieve procedure"* door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn). Te dezen steunt de bestreden beslissing op de Dublin III-Verordening en niet op de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg kan de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dat aan Kroatië toekomt nu uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar verzoek in België verzoeken om internationale bescherming indiende in Kroatië en in Zwitserland, de Kroatische instanties instemden met de terugname van de verzoekende partij en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielpprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij voert in het derde onderdeel van het middel weliswaar aan dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder dat in de motivering een passende grondslag vermeld wordt, zonder dat de artikels van de Dublin III-Verordening dit toestaan en zonder dat artikel

51/4, §4 van de Vreemdelingenwet een geldige rechtsgrondslag kan zijn en dat het tegenstrijdig of verwarrend is dat in de bestreden beslissing ook staat dat zij “zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties”, dat dit tegenstrijdig of ten minste verwarrend en onduidelijk is, dat het ofwel gaat om een bevel om het grondgebied te verlaten, en dan moet worden besloten dat het niet op een geldige rechtsgrondslag berust, ofwel om een beslissing tot terugleiding, maar alsdan de motivering onvoldoende lijkt en de titel onjuist.

Artikel 26 (1) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. (...)”.

Artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”.

Het is duidelijk dat de bestreden akte een overdrachtsbesluit naar Kroatië vormt in de zin van artikel 26 (1) van de Dublin III-Verordening en dat dit op grond van artikel 20 (5) van de voormelde Verordening geschiedt, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Bepalingen van Europese Verordeningen behoeven geen nadere omzetting in Belgisch recht.

De verzoekende partij is blijkens het verzoekschrift op de hoogte dat het gaat om een toepassing van de Dublin III-Verordening waarbij zij uitgebreid betoogt waarom zij van oordeel is dat zij niet naar Kroatië kan overgedragen worden.

De verzoekende partij heeft zich derhalve met kennis van zaken kunnen verdedigen tegen de bestreden beslissing wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Zoals gezegd behoeven bepalingen van Europese Verordeningen geen nadere omzetting in Belgisch recht, maar het is niet verboden om in Belgisch recht bepalingen over overdrachtsbesluiten te voorzien.

Artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

De Raad ziet niet in waarom artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet, naast de ettelijke verwijzingen naar de Dublin III-Verordening geen passende rechtsgrondslag zou zijn voor de bestreden beslissing of waarom de term “bevel om het grondgebied te verlaten” de verzoekende partij in verwarring zou

brengen of zou doen twijfelen of het wel een overdrachtsbesluit betreft. Haar betoog ter ondersteuning van het vierde oordeel geeft er alleszins blijk van dat de verzoekende partij ondanks een deel van het opschrift van de bestreden beslissing, zeer goed beseft dat het een dergelijk besluit betreft.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is gezien de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar ook wordt gesteld dat de verzoekende partij *“zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties”*, verduidelijkt de verzoekende partij geenszins waarom dit tegenstrijdig zou zijn.

Voorts laat de verzoekende partij in het vierde middelonderdeel gelden dat de bestreden beslissing geen termijn bevat waarbinnen zij zich aan de Kroatische autoriteiten moet *“overgeven”*. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 23 maart 2023 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats heeft getroffen waarin omstandig, met verwijzing naar artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt uiteengezet waarom hij het nodig acht om de verzoekende partij zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat haar *in casu* een termijn om het grondgebied te verlaten dient te worden gegeven of dat hierover gemotiveerd diende te worden.

Waar de verzoekende partij in het tweede middelonderdeel nog betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende duidelijk maakt waarom artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening van toepassing is, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de Kroatische instanties op 17 maart 2023 met toepassing van deze bepaling instemden met haar terugname. Waar de verzoekende partij in het tweede middelonderdeel nog hekelt dat de gemachtigde onvoldoende uitlegt waarom Kroatië moet bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing genoegzaam wordt uiteengezet waarom België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en dat dit aan de Kroatische autoriteiten toekomt. Het komt de gemachtigde daarbij niet toe om voor de Kroatische instanties te gaan bepalen of er al dan niet nog andere landen betrokken zijn en mogelijks verantwoordelijk zijn voor de uiteindelijke behandeling ten gronde van het door de verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming en daarover te motiveren in de bestreden beslissing.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.6. Artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

*“5. De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.
(...)”*

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Kroatische overheden op 17 maart 2023 op grond van artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening instemden met het door de Belgische autoriteiten ingediende verzoek tot terugname, zodat de bestreden beslissing op goede gronden op deze bepaling is gesteund. Dat het verzoek tot terugname gebaseerd was op artikel 18.1, b) van de Dublin III-Verordening doet hieraan geen afbreuk, zodat het betoog van verzoeker in het eerste onderdeel van het middel dat de bestreden beslissing op een onjuiste of tegenstrijdige rechtsgrondslag berust niet dienstig is. Uit geen van beide voornoemde bepalingen blijkt immers dat de in het verzoek tot terugname vermelde bepaling de rechtsgrond moet vormen voor beslissingen waarbij de verantwoordelijkheid wordt bepaald van de behandeling van verzoeken om internationale bescherming. Evenmin is de Raad een andere rechtsregel gekend waaruit dit zou blijken.

Waar de verzoekende partij in het eerste middelonderdeel nog aanvoert dat noch uit het administratief, noch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij haar asielverzoek in Kroatië heeft ingetrokken nu het administratief dossier dat aan haar raadsman is toegezonden de beslissing tot aanvaarding van de Kroatische autoriteiten niet bevat, en dat er niet van kan worden uitgegaan dat haar asielverzoek impliciet is ingetrokken louter omdat zij het Kroatische grondgebied heeft verlaten, wijst de Raad er vooreerst op dat het document waarin de Kroatische instanties hun instemming gaven om de verzoekende partij terug te nemen zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt. Uit het mailverkeer dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel stuk 5), kan het tegendeel niet blijken. Voorts blijkt uit dit document dat de Kroatische instanties hierbij toepassing maakten van artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening, zodat er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat de verzoekende partij zich binnen de toepassingsvoorwaarden van deze bepaling bevindt. Aangezien de verzoekende partij en de bevoegde Kroatische instanties het beste op de hoogte zijn van de stand van de asielprocedure van de verzoekende partij in Kroatië, is het niet redelijk van de verzoekende partij om van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris te verwachten dat deze aantoont dat zij haar verzoek om internationale bescherming in Kroatië al dan niet (impliciet) heeft ingetrokken. Hier anders over oordelen, zou ingaan tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Te dezen toont de verzoekende partij niet aan dat zij haar in Kroatië ingediende verzoek om internationale bescherming niet heeft ingetrokken, zodat zij in het tweede middelonderdeel niet dienstig aanvoert dat de bestreden beslissing onwettig is omdat artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening niet op haar geval kan worden toegepast.

Een schending van de artikelen 18 en 20.5 van de Dublin III-Verordening wordt niet aangetoond.

3.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening, dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Blijkens de bestreden beslissing is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich heel goed bewust van de verplichtingen die op hem rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM.

De betwisting komt erop neer of de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM en of de gemachtigde dit alles voldoende onderzocht heeft en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout gemaakt heeft.

In casu kan de verzoekende partij gelet op wat er in de bestreden beslissing kan gelezen worden, niet worden gevolgd in haar betoog in het vijfde onderdeel van het middel dat de gemachtigde de relevante elementen met betrekking tot het risico van onmenselijke en vernederende behandeling in Kroatië niet naar behoren heeft onderzocht.

Meer bepaald blijkt dat gemachtigde de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De gemachtigde komt hierbij tot de conclusie dat deze artikelen bij overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De gemachtigde heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview. Daarnaast steunde hij zich bij zijn beoordeling onder meer op het landenrapport voor Kroatië, "2021, laatste update op 22.04.2022" zoals dit tot stand kwam binnen "het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"" (hierna: het AIDA-rapport). Ten slotte verwijst hij ook naar individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. Meer bepaald garanderen deze aan de verwerende partij dat de verzoekende partij, bij terugname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van haar dossier.

Zoals gezegd, is het op grond van artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening niet mogelijk om de verzoekende partij over te dragen aan Kroatië als ernstig moet worden gevreesd dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. In het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest *Jawo* van 19 maart 2017 van het Hof van Justitie zijn de criteria beschreven om te beoordelen of tekortkomingen onder artikel 4 van het Handvest vallen. Hieruit volgt dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat er sprake is geweest van *pushbacks* aan de buitengrenzen van Kroatië die gepaard gingen met politiegeweld en collectieve uitzettingen. Zo stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk:

"We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures')."

Het gegeven dat over deze *pushbacks* nog veel meer in detail te zeggen valt, wat de verzoekende partij aan de hand van diverse rapportage zeer uitgebreid doet in haar verzoekschrift, en dat ook in het in de bestreden beslissing vermelde AIDA-rapport meerdere passages daaraan gewijd zijn die door de gemachtigde niet vermeld worden, houdt niet in dat de gemachtigde op dit vlak onzorgvuldig is geweest.

Waar de verzoekende partij in het vijfde middelonderdeel nog aanvoert dat uit de algemene informatie blijkt dat het controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie onafhankelijk noch doeltreffend is, en zonder aanzienlijke verbeteringen niet kan dienen als geloofwaardige waarborg, gaat zij eraan voorbij dat zij als Dublin-terugkeerder niet aan de Kroatische buitengrenzen zal terechtkomen en dus niet in aanraking zal komen met de grenspolitie.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat Kroatië op 1 januari 2023 lid is geworden van de Schengenzone, dit op grond van het besluit EU/2022/2451 van de Raad van de Europese Unie van 8 december 2022. Er kan verwacht worden dat Kroatië zich nog meer bewust zal zijn van zijn plicht tot het respecteren van Europese en internationale rechtsinstrumenten waarnaar de Schengengrenscodes refereert, zoals het Handvest en het Verdrag van Genève, dat het non-refoulementbeginsel omvat. Kroatië komt aldus meer en meer in een carcan, met onder meer toezicht van het Hof van Justitie over inbreuken op de Schengengrenscodes, wat bijdraagt aan een verdere remediëring van de gerapporteerde wantoestanden. Dat Europa niet blind is voor de problemen aan de buitengrenzen van Kroatië, blijkt uit overweging 4 van het vermelde besluit EU/2022/2451. Hierin wordt gesteld dat Kroatië consequent moet blijven werken aan de uitvoering van alle lopende maatregelen, met name wat het beheer van de buitengrenzen betreft.

Voorts haalt de gemachtigde het AIDA-rapport aan en stelt hij:

“Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 52). Volgens de ngo ‘Croatian Law Centre’ kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”, pagina 52).

(...)

Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd (“The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation”, pagina 84).

(...)

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

(...)

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina (“Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina”, pagina 92).”

Waar de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat de verzoekende partij na overdracht in Kroatië reeds een eerste interview heeft gehad, dat het probleem is dat dit geschiedde zonder bijstand, dat zij niet kan bevestigen of het interview betrekking had op een eerste asielaanvraag of een Dublinprocedure of iets anders, beperkt zij zich tot een loutere bewering en haalt zij overigens geenszins de motieven onderuit waar gesteld wordt *“Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.”*

Gelet op al het voormelde kan de gemachtigde worden gevolgd waar zij in de bestreden beslissing als volgt stelt:

“Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië

worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen."

Het betoog van de verzoekende partij in het vijfde middelonderdeel kan niet tot een andersluidend oordeel leiden.

Zij verwijst uitgebreid naar diverse rapporten en berichten in de periode 2020-2022 die betrekking hebben op *pushbacks* gepaard gaande met politiegeweld aan de Kroatische buitengrenzen met Servië en Bosnië-Herzegovina, waarbij er sprake was van collectieve uitzettingen en gebreken inzake de registratie van verzoeken om internationale bescherming. Ook de oproepen van *'l'Organisation Suisse d'aide aux réfugiés'* (OSAR) en *'Right to Remain-collectieven'* van september en oktober 2022, gericht aan de Zwitserse autoriteiten om af te zien van Dublinoverdrachten naar Kroatië hebben hier mee te maken. De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing stelt dat zij *"zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden"* en dat zij *"naar Kroatië (zal) terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak (zal) kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten"*. De verzoekende partij voert dan ook niet dienstig aan dat haar relaas de algemene informatie over de situatie van asielverzoekers in Kroatië bevestigt, aangezien zij vijf keer geprobeerd heeft het Kroatische grondgebied te betreden, maar telkens door Kroatische politieagenten werd tegengehouden, geslagen en teruggestuurd naar de bossen in Bosnië en zij, toen zij Kroatië binnenkwam, door politieagenten werd gearresteerd en twee dagen op het politiebureau werd vastgehouden en onder slechte omstandigheden werd behandeld. De Raad ziet niet in – en de verzoekende partij licht niet toe – op welke wijze dit gebeuren in het verleden, indien waar, zou aantonen *"dat de vermeende garanties die de Kroatische autoriteiten aan verwerende partij hebben gegeven niet echt en serieus kunnen worden beschouwd"*. De verzoekende partij is immers Kroatië niet binnengekomen als Dublin-terugkeerder en de Kroatische autoriteiten hadden toen voor haar geen individuele garanties verstrekt. De verzoekende partij zal thans als Dublin-terugkeerder niet terug aan de buitengrenzen van Kroatië verzeilen, zoals eerder wel het geval was. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan in het AIDA-rapport worden gelezen dat Kroatië twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming heeft, één in Zagreb en één in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Dit grenst geografisch aan Slovenië en dus niet aan Servië of Bosnië-Herzegovina waar volgens door de verzoekende partij aangehaalde rapporten duizenden asielzoekers in smerige en onveilige vluchtelingenkampen terecht komen.

Het in de bestreden beslissing vermelde AIDA-rapport maakt geen melding van wantoestanden in voormelde opvangcentra. Noch het betoog van de verzoekende partij geënt op de *pushbacks*-rapportage dat Kroatië niet in staat is asielzoekers in menswaardige omstandigheden op te vangen, noch haar eenvoudig betoog dat de situatie in de centra in Kroatië *"zeer ondoorzichtig"* is, kan leiden tot een andersluidend oordeel. De verzoekende partij wijst er voorts op dat wat het verlenen van asiel betreft, het percentage besluiten tot verlening van internationale bescherming bijzonder laag is. Zij verwijst hierbij naar een rapport van Amnesty International van 2021. Uit het AIDA-rapport over Kroatië (zie p. 15) blijkt echter dat Kroatië een transitland is, waarbij de meeste verzoekers om internationale bescherming tijdens de lopende asielprocedure Kroatië verlaten om naar andere EU-lidstaten door te reizen, zoals het eigen geval van de verzoekende partij trouwens aantoont. De Kroatische instanties kunnen bezwaarlijk een persoon erkennen als die het land verlaat kort na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Dit toont dan ook niet aan dat de Kroatische asielprocedure systemische tekortkomingen heeft.

De loutere mening van de verzoekende partij dat de schendingen aan de grens niet los kunnen worden gezien van de situatie in het land zelf, dat het juist is door het systematisch gebruik van kracht die niet kan beschouwd worden als individuele fout, maar als een overtreding die op zijn minst getolereerd wordt, zo niet gewenst of bevolen door de staat is, dat niet kan worden aangenomen dat diezelfde staat rechtmatig handelt, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

De verzoekende partij betoogt in het vijfde middelonderdeel verder dat zij heeft aangehaald dat zij een zichtprobleem, hypertensie, een maagprobleem en pijn in de borststreek heeft, dat zij daarvoor een dokter ziet en dat uit de algemene informatie blijkt dat zij geen toegang zal krijgen *"tot een medische vervolg"*. Zij verwijst hierbij naar het AIDA-rapport.

In de bestreden beslissing wordt over de gezondheidsproblemen van de verzoekende partij het volgende gesteld:

“Tijdens het interview, dat plaatsvond op 03.03.2023, maakte de betrokkene melding van gezondheidsproblemen. Hij voert geen elementen aan die aantonen dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina (“Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina”, pagina 92).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht, dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen en dat de vermelde zorg niet in Kroatië, maar enkel in België kan worden verstrekt.”

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Zij betwist niet dat zij geen elementen aanvoert die aantonen dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest zou impliceren. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Kroatië verstoken zou blijven van de voor haar noodzakelijke behandeling voor haar gezondheidsproblemen. Zoals zij in haar verzoekschrift zelf aanhaalt, meldt het AIDA-rapport dat aanvragers recht hebben op gezondheidszorg en dat de gezondheidszorg volgens LITP noodhulp en de noodzakelijke behandeling van ziekten en ernstige psychische stoornissen omvat. De omstandigheid dat het aandeel van vrouwen, kinderen, gezinnen, patiënten met chronische en ernstige ziekten, evenals mensen met een handicap in 2021 onder de aanvragers toenam, doet hieraan geen afbreuk. De Raad voegt hieraan toe dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders terechtkomen in de opvangfaciliteiten van Zagreb en Kutina waarover in hetzelfde AIDA-rapport kan gelezen worden dat er gezondheidszorg beschikbaar is.

Leemtes in toegang tot de gezondheidszorg worden bovendien mee opgevangen door organisaties zoals het Kroatische Rode Kruis. Zo kan in het in de bestreden beslissing vermelde AIDA-rapport (p.59) het volgende worden gelezen:

“The Croatian Red Cross (CRC) provides psychosocial and practical support and assistance to applicants for international protection in Reception Centres for Applicants for International Protection, based on the identified needs of individuals and families. CRC identifies vulnerable groups (children, unaccompanied children, the elderly, single women, people with physical and mental disabilities, people who have experienced trauma or torture, potential victims of trafficking, victims of domestic violence) and plans work tailored to their specific needs”.

Blijkens een voetnoot in het AIDA-rapport is deze passage gebaseerd op “Information provided by Rehabilitation Centre for Stress and Trauma, 14 January 2022”. Er is niets mis mee dat NGO's de staat bijspringen als er leemtes voor toegang tot de gezondheidszorg vallen in het geval de toestroom van verzoekers om internationale bescherming te hoog is. Dit is trouwens ook in België het geval.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat een gebrek aan medische hulp in Kroatië zich verzet tegen haar overdracht aan Kroatië omdat het een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou impliceren.

Voormelde conclusie dringt zich des te meer op gezien er voor de verzoekende partij ook sprake is van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten, die op 17 maart 2023 als bijlage bij hun instemming met het terugnameverzoek werden gevoegd. Deze brief luidt als volgt:

“(…)

Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country.

Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection.

(…)”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in het vijfde middelonderdeel voorhoudt, bevindt dit schrijven zich wel degelijk in het administratief dossier. Uit het mailverkeer dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel stuk 5) kan het tegendeel niet blijken. Zoals hierboven reeds werd gesteld, toont de verzoekende partij niet aan dat haar korte ervaring in Kroatië voldoende bewijs is dat deze garanties niet bestaan, nu de verzoekende partij tijdens haar korte verblijf in Kroatië niet was toegekomen als Dublin-terugkeerder en de Kroatische instanties toen voor haar evenmin individuele garanties hadden geboden.

De verzoekende partij laat nog gelden dat onlangs een Russisch staatsburger, die in België aan een Dublin-procedure was onderworpen en door de Belgische autoriteiten werd teruggestuurd naar Kroatië, bij aankomst enkele uren werd vastgehouden en door de Kroatische autoriteiten onder druk werd gezet om een document voor vrijwillige terugkeer naar Rusland te ondertekenen en bedreigd werd met onmiddellijke uitzetting naar zijn land van herkomst. Zij voegt bij haar verzoekschrift een ongedateerd advies voor hulp bij de re-integratie in geval van vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst en een e-mail van 14 maart 2023 van een sociaal assistent (stukkenbundel stuk 4). Uit het ongedateerd advies kan niet blijken dat dit gericht is aan een Russische Dublin-terugkeerder en al helemaal niet dat deze gedwongen werd of onder druk werd gezet om dit document te ondertekenen, temeer nu dit document geen enkele handtekening bevat. Uit de e-mail van de sociaal assistent blijkt niet dat de persoon waarover zij schrijft in deze mail aan Kroatië werd overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening met individuele garanties van de Kroatische instanties. Bovendien betreft dit schrijven een loutere beschrijving van wat iemand die anoniem wenst te blijven verklaart te hebben meegemaakt, doch deze verklaringen worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Deze e-mail vormt dan ook geen objectief bewijs van de feiten die erin worden vermeld.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de individuele garanties “die de Kroatische autoriteiten automatisch en stereotiep geven in de dossiers van de “Dubliners” in feite slechts een façade zijn”.

Gelet op het voorgaande, heeft de verzoekende partij op niet aangetoond dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld “dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

De verwijzing door de verzoekende partij naar eerder gewezen arresten van de Raad die een overdrachtsbesluit naar Kroatië geschorst hebben, kan geen aanleiding geven tot een andersluidend oordeel. In de twee aangehaalde arresten met nrs. 280 105 en 280 106 wordt de tenuitvoerlegging van een bijlage 26^{quater} geschorst om de (enkele) reden dat er geen individuele garanties gevraagd werden van de Kroatische autoriteiten ondanks het profiel en de verklaringen van de verzoekende partijen in deze zaken. *In casu* hebben de Kroatische autoriteiten voor de verzoekende partij echter wel individuele garanties gegeven.

3.8. Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III-Verordening wordt erop gewezen dat uit de rechtspraak van zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke lidstaat terug te sturen wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, *N.S./ Secretary of State for the Home Department*; HvJ 21 december 2011, C-493/10, *M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform*; HvJ 14 november 2013, C-4/11, *Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid*). Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3.2, tweede en derde lid, en 17 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 3.2, tweede en derde lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17.1 van de Dublin III-Verordening bepaalt het volgende:

*“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.
(...)”*

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geen algemene situatie van systeemfouten aannemelijk maakt waaruit zou voortvloeien dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de overdrachten naar Kroatië in het algemeen zou moeten stoppen aannemelijk heeft gemaakt. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van de verzoekende partij te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid van de Dublin III-Verordening. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld *“dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”*.

Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening wordt niet aangetoond.

3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Ook een *“kennelijke appreciatiefout”* wordt niet aangetoond.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER